

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Mgr. L. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2020, č. j. 5 A 72/2017 – 100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1 500 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 1. 2017, č. j. 30/2017-160-SPR/3, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „*prvostupňový správní orgán*“) ze dne 5. 8. 2016, č. j. MHMP 1357888/2016/Shr, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně dne 8. 2. 2016 v 11:29 hodin, na ulici Strakonické v Praze 5, ve směru jízdy do centra města, tedy v místě, kde je dopravním značením „B20a“ stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, byla řidiči vozidla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 73 km/h (po odečtu odchylky měřicího zařízení). Řidič

vozidla žalobce tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 23 km/h. Jednání řidiče vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu. Za spáchaný správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který rozsudkem ze dne 21. 4. 2020, č. j. 5 A 72/2017 – 100, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku ohledně nevypořádání se s důkazním návrhem žalobce na výslech svědků. Konstatoval totiž, že z odůvodnění rozhodnutí musí být mimo jiné seznatelné, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení důkazů a jak naložil s důkazními návrhy účastníků řízení. Pokud správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí vysvětlit, proč důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80).

[5] Dle městského soudu ze správního spisu vyplývá, že žalobce již ve svém e-mailovém vyjádření ze dne 7. 3. 2016 uvedl, že obě jeho děti mohou dosvědčit, že se v době spáchaní přestupku řidičem žalobcovo vozidlo nacházelo na jiném místě, než je místo, kde mělo dojít ke spáchaní deliktu. Tentýž návrh žalobce zopakoval ve svém odporu proti příkazu o uložení pokuty. Prvostupňový správní orgán na tento důkazní návrh ve svém rozhodnutí nereagoval. Městský soud dodal, že žalobce rovněž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že polohu vozidla v době údajného spáchaní deliktu mohou dosvědčit jeho dvě zletilé děti. Žalovaný se ve svém rozhodnutí s touto odvolací námitkou nijak nevypořádal (oproti prvostupňovému rozhodnutí však citoval vyjádření žalobce, že v inkriminované době parkoval se svými dětmi na jiném místě).

[6] Městský soud připustil, že opomenuté důkazní návrhy, které jsou pro věc zjevně irelevantní, nezpůsobují nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. O takovou situaci však v projednávané věci nejde, neboť důkazní návrh žalobce míří proti zjištění správních orgánů o poloze vozidla v určitou dobu a místě. Tyto údaje jsou stěžejní pro bezvadný výrok o spáchaní správního deliktu žalobcem. Rozhodnutí žalovaného proto městský soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a zavázal jej, aby se v dalším řízení vypořádal s důkazním návrhem žalobce na výslech jeho dětí.

[7] Proti rozsudku městského soudu podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti brojí proti zrušovacímu důvodu napadeného rozsudku, jímž bylo nevypořádání se s důkazním návrhem na výslech svědků. Tímto důkazem žalobce hodlal prokázat, že jeho vozidlo se v době spáchaní přestupku řidiče vozidla, respektive správního deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nacházelo na jiném místě, než kde měl být delikt spáchán. Připomíná, že stěžejními důkazy, na základě nichž správní orgány dospěly k závěru ohledně spáchaní deliktu žalobcem, byla fotodokumentace, ověřovací list měřidla a výpis z registru vozidel. Tyto důkazy nebyly zpochybněny a stěžovatel je považuje za dostatečné k prokázání viny žalobce. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 - 38, v němž soud konstatoval, že spáchaní skutku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti se primárně dokazuje

pokračování

listinou o naměřené rychlosti vozidla. Za výše popsaných okolností má stěžovatel za to, že nepochybil, pokud neprovedl navržený důkaz - výslech svědků, kteří navíc nebyli blíže specifikováni jménem, datem narození, trvalým bydlištěm atd., a tudíž ani nebylo možné tyto svědky předvolat a posoudit případnou relevanci takového důkazního návrhu.

[9] Stěžovatel dále rozsáhle cituje z usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II ÚS 744/06, z něž vyplývá, že opomenutý důkaz nutně nemusí způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ani v důsledku něho nemusí být zasaženo do práv účastníků řízení. K zachování zákonnosti správního rozhodnutí je dostatečné, pokud z něj vyplývá, že provedené důkazy postačovaly k prokázání rozhodných okolností, z čehož lze dovodit, že provedení dalších důkazů považoval správní orgán za nadbytečné. V návaznosti na to stěžovatel zdůrazňuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že správní orgány nebyly povinny přihlížet k tvrzení žalobce ohledně nepřítomnosti jeho vozidla v místě spáchání deliktu, neboť jsou ve správním spise obsaženy důkazy, které toto tvrzení vyvracejí.

[10] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Nesouhlasí s tím, že jím navržený svědci nebyli blíže specifikováni; pokud by ho správní orgány vyzvaly, mohl jim doplňující údaje o svědčích poskytnout. Dále uvádí, že stěžovatel pochybil, neboť hodnotil navrhované důkazy (svědecké výpovědi) před jejich provedením.

[11] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost dle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná pověřená osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve považuje za vhodné zmínit, že ač stěžovatel důvody kasační stížnosti formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., dle jejich obsahu uplatňuje toliko prvně uvedený důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) však plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení zákona; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod zákonné důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Jádrem kasační stížnosti je posouzení procesněprávní otázky, zda bylo nevypořádání se s návrhem na provedení důkazu výslechem svědků v rozhodnutí stěžovatele a prvostupňového správního orgánu vadou způsobující nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí.

[15] Nejvyšší právní soud z příloženého soudního spisu ověřil, že (jak též správně uvedl městský soud) žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že se uvedeného deliktu provozovatele vozidla v daném místě a čase nemohl dopustit, neboť se v době údajného spáchání deliktu s tímto vozidlem nacházel na jiném místě (v areálu České zemědělské univerzity v Praze – Suchdole). K prokázání této skutečnosti navrhoval výslech svých dvou zletilých dětí, které

se s ním v jeho vozidle na tomto místě nacházely. Navrhovaní svědci měli potvrdit, že žalobce nemůže nést odpovědnost za vytykány delikt a údaje na záznamu z automatického měřicího zařízení jsou nesprávné; na uvedený důkazní návrh však nereagoval prvostupňový správní orgán ani žalovaný. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobce tvrdí, že se v čase údajného spáchání deliktu nacházel v areálu České zemědělské univerzity v Praze, nijak neprokázal. Stěžovatel ve svém rozhodnutí obdobně uvedl, že žalobcovu tvrzení, že vozidlo se v předmětnou dobu mělo nacházet na jiném místě, „není ničím podloženo“.

[16] Problematikou důkazů, o nichž nebylo v řízení rozhodnuto, se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Azs 26/2009 - 100). Z této judikatury lze dovodit, že správní orgán není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl (tím, že navrhovaný důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, je nadbytečný nebo že tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89). Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010 - 72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zásadně zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 21/2007 - 80). Absence věcné úvahy správního orgánu, proč považuje navrhované důkazy za nadbytečné, může být překlenuta pouze v případě zjevně irrelevantních důkazních návrhů. O takový případ se projednávané věci nejednalo, neboť - jak již bylo uvedeno v předcházejícím odstavci tohoto rozsudku - žalobce navrhovaným důkazem hodlal prokázat, že delikt nemohl být spáchán tak, jak je popsán ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Tato otázka je pro určení odpovědnosti žalobce za správní delikt zásadní.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že správní spis obsahuje dostatek důkazů k prokázání jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a proto nepochybil, pokud výslech svědků neprovedl. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že k prokázání takového deliktního jednání je zpravidla dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie, úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). To ovšem nic nemění na tom, že bylo povinností správních orgánů vyjádřit se k důkaznímu návrhu žalobce na výslech svědků; jinak řečeno, pokud stěžovatel považoval tento důkazní návrh za nadbytečný, jak *de facto* nyní tvrdí v kasační stížnosti, měl to ve svém rozhodnutí uvést a řádně odůvodnit. Stěžovatel však nemůže závažné nedostatky v odůvodnění rozhodnutí napravovat až dodatečnou argumentací uvedenou v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje městskému soudu, že absence věcné úvahy stěžovatele, proč považuje navrhovaný důkaz za nadbytečný, způsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.

[18] Ani závěry usnesení Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 744/06, na které odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti, nesvědčí o tom, že se v projednávaném případě nejednalo o tzv. opomenutý důkaz, a proto je rozhodnutí stěžovatele přezkoumatelné. Z průběhu správního řízení a z obsahu odůvodnění správních rozhodnutí v nynější věci je patrné, že správní orgány možnost provedení takového důkazu nebraly vůbec do úvahy. Naopak výslovně uvedly, že žalobce své tvrzení, že se jeho vozidlo v době spáchání přestupku nacházelo na jiném místě, ničím nedoložil; tento závěr - jak je popsáno výše - ovšem není správný. Ve věci posuzované Ústavním soudem naproti tomu bylo možné alespoň implicitně dovodit, že provádění dalších důkazů bylo považováno za nadbytečné, a proto Ústavní soud konstatoval, že výslovné nevyporádání se s důkazním návrhem nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

pokračování

[19] Stejně tak není pravdou, jak namítá stěžovatel v kasační stížnosti, že navrhovaní svědci nebyli blíže specifikováni (jejich jménem, datem narození či adresou trvalého pobytu), a proto je k výslechu nemohl předvolat. Ve správním řízení totiž žalobce uvedl, že se jedná o jeho dvě zletilé děti a jejich bližší údaje stěžovateli na výzvu sdělí. Za těchto okolností se nelze ztotožnit se stěžovatelem, že svědci byli označeni příliš obecně, a proto nebylo možné je předvolat. Nic mu nebránilo, aby vyzval žalobce k upřesnění dalších údajů o navrhovaných svědcích.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Na náhradu nákladů řízení má naopak právo žalobce, který byl procesně úspěšný. Žalobce vyčíslil své výdaje spojené s řízením o kasační stížnosti v částce 1 500 Kč, kterou vynaložil za sepis vyjádření ke kasační stížnosti vyhotovené advokátem JUDr. Karlem Hůzlem. Tuto skutečnost doložil kopií příjmového pokladního dokladu vystaveného tímto advokátem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tento advokát žalobce v řízení o kasační stížnosti nezastupoval a sepsal za něj jen toto podání, tudíž žalobcem požadovaná částka je jeho hotovým výdajem, nikoli odměnou za zastupování advokátem. S ohledem na to, že kvalita tohoto podání svědčí o tom, že se jedná o účelně vynaložený výdaj, Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit částku 1 500 Kč úspěšnému žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu